

danne Vilkaar, at han virkelig er i Stand til at eksistere, naar han faar en saadan Lod. Det er min Mening, som det har været hele Tiden, og i denne er jeg bleven bestyrket mere og mere, at det højeste, man kan forlange, er 400 Kr.

Ændringsforslaget Nr. 2 gaar ud paa at fastsætte Jordloddernes Størrelse. Der har ogsaa her været Meningsforskel, som har givet sig til Kende derved, at Flertallet har stillet Ændringsforslag om at gaa ned til Jordlodder af mindre Størrelse, end Folketinget har anset passende. Jeg ved nu meget godt, at der er mange, som ere bange for, naar Jordlodden bliver for stor, at det skal mindske Arbejdskraften, som jo er lille nok i Forvejen ude omkring for Jordbruget, men jeg tror, det beror paa et Fejlsyn. Man maa jo nemlig lægge Mærke til, at de, der ikke ere i Stand til nogenlunde at kunne skabe sig en Eksistens som Landarbejdere ude paa Landet, drage ind til Købstæderne og søge Arbejde derinde, hvor de ere i Stand til at tjene mere, og vi ere vel alle sammen enige om at beklage, at Strømmen af Arbejdere gaar ude fra Landet ind til Købstæderne. Faar man Jordlodder, Huse med 3—4—5—6 Tdr. Land oprettede, er det meget rigtigt, at de ville optage en Del af vedkommende Folks Arbejdsevne og Arbejdskraft, men paa den anden Side vil der altid blive nogen Tid tilovers, som det større Landbrug paa de Tider, da det trænger haardest dertil, vil være i Stand til at faa. Jeg tror, jeg har sagt det tidligere, men jeg skal gentage det her, at den Arbejdskraft, vi faa derfra, er ubetinget den bedste og den, der er noget værd. Det lille Jordbrug ved, at det gælder om at faa noget bestilt og faa det bestilt i rette Tid, saa naar man faar en saadan Arbejdskraft omkring paa Gaardene, er man vel tjent dermed. Selv om vi ikke kunne faa vedkommende hele Aaret rundt, ere vi dog bedre tjente med at have dem, naar vi trænge til dem, end med at Folkene stikke af ind til Købstæderne. Og alle ere vistnok ogsaa enige om, at det er det sundeste baade i aandelig og legemlig Henseende, om vi vare i Stand til at kunne binde denne Arbejdskraft ude paa Landet.

Ændringsforslagene under Nr. 9, 10 og 11 handle om den Ydelse, som den Landarbejder, der faar en saadan Jordlod, skal erlægge, og den Sum, som man her tænkte skulde anvendes i dette Øjemed. Hvorfor skulle vi egentlig være saa knappe, naar vi staa over for Løsningen af et saa stort Spørgsmaal som dette? Om der skulde gaa en Million mere eller

mindre med til noget, som man ved er absolut godt, kan jeg ikke skønne gøre noget. Man har tit og ofte set, at der har været bevilget Penge endogsaa i stor Maalestok til Ting, som ikke alle vare enige om vare formaalstjenlige, men her tror jeg dog, man kan sige, at naar dette Spørgsmaal bliver løst paa den rette Maade, vil det gøre overordentlig Gavn, ikke alene mod dem, det kommer til gode, men det er virkelig noget, der faar Indflydelse paa hele Samfundet. Thi hvad er det for Folk, dette skal komme til gode? Det er jo ikke Dovenkroppe, ikke heller Drukkenbolte, men det er de flittige, de nøjsomme, de dygtige Arbejdere; det er Arbejderadelen, som vi her skulle se at ordne Vilkaarene for paa en saadan Maade, at den kan finde sig til rette ude iblandt os. Det er dem, der ere med til at tvinge Værdier frem, som alle andre Samfundslag skulle nyde godt af. Derfor kan jeg ikke skønne, at man skal være saa knap med nogle Tusinde til eller fra, naar man staaar over for at hjælpe denne Klasse i Samfundet. Det er jo saa, at de Landarbejdere, vi have her i Danmark, staa, hvad Udviklingen angaar, langt over Landarbejderne i vore Nabolande. De staa med Betingelser for, at naar vi byde dem Jord, ville de ogsaa være i Stand til at udnytte den paa en saadan Maade, at det ikke blot bliver dem, men ogsaa andre til Gavn. Dette have de vist, som have Jord at dyrke; de have gjort et stort Samfundsarbejde. Medens vi se, at alle større Gaarde og Jordejendomme ere sunkne i Værdi og ere gaaede langt, langt ned i de senere Aar, gaaede ned med 20—30 pCt. af Værdien, er det jo saaledes med de mindre Jordlodder, de mindre Huse, at de ikke ere sunkne men snarere stegne i Pris. Ud fra disse Betragtninger kan jeg altsaa ikke være med til at stemme for de Ændringsforslag, som Flertallet her har stillet op, idet det er min faste Overbevisning, at dersom Loven bliver vedtagen med alle disse Ændringer, vil den blive betydningsløs og vil langtfra løse den Opgave, den har at løse.

Jeg har, indtil jeg hørte den ærede Ordfører, været meget bedrøvet over denne Sag, idet jeg troede, at vi ikke kunde komme ud over det døde Punkt; jeg troede, vi vare kørte saadan fast, at vi ikke kunde komme af Stedet, men de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordførers Side, giv mig dog Haab om under Sagens senere Gang at kunne faa Spørgsmaalet løst paa en saadan Maade, at det kunde komme til at gavne dem, som staa og vente paa, at